

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 6

CUPRINS:

1. Făgăduințe Scumpe
2. Gândurile Și Speranțele Noastre
3. Strângerea Noastră Laolaltă
4. Umblând Cu Dumnezeu

FĂGĂDUINȚE SCUMPE

„Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul dă îndurare și slavă și nu lipsește de nici un bine pe cei care umblă în neprihănire.” — Psalmul 84:11

Domnul ne spune că precum cerurile sunt mai sus față de pământ, așa de sus sunt căile sale față de căile noastre și gândurile sale față de gândurile noastre. (Isa. 55:9) Pentru ca să putem înțelege gândurile înalte ale lui Dumnezeu, El a folosit multe ilustrații și simboluri. Acest fapt se referă la fiecare aspect al planului său iubitor de mântuire, și în special în legătură cu multele făgăduințe pe care le-a dat pentru a ne asigura de interesul iubitor și grija față de poporul său consacrat.

În Cuvântul Său, Dumnezeu a vorbit despre iubirea Sa, și ne-a asigurat că va răspunde tuturor necesităților noastre. El ne-a promis putere atunci când suntem slabi, iertare când greșim, și înțelepciune atunci când avem nevoie de călăuză. Acestea sunt promisiuni minunate pe care le înțelegem prin credință și prin care suntem încurajați să rămânem pe cărarea dreptății, fi ind asigurați de biruința fi nală dacă continuăm să ne încredem în El.

Însă faptul că Domnul, dând aceste făgăduințe, a folosit diferite ilustrații pentru a ne ajuta să înțelegem realitatea și relația strânsă cu El, face ca ele să fie de o mai mare valoare pentru noi; face ca ele să fie „făgăduințe nespuse de mari și scumpe”, prin care suntem făcuți părtași ai naturii Divine. — II Pet. 1:4

Făgăduința din textul nostru — „Domnul Dumnezeu este un soare” — ne provoacă gânduri de strălucire și bucurie. Deseori împrejurările vieții sunt întunecoase și prevestitoare de rău. Toți oamenii au astfel de experiențe. Domnia păcatului și a morții are un efect distrugător asupra tuturor, dar noi, cei care-l cunoaștem pe Domnul, ne găsim într-o totală lipsă de armonie cu împrejurările noastre din lume. Lucrurile care oferă ceva bucurie lumii înseamnă doar puțin sau chiar nimic pentru noi, astfel că întunericul care acoperă pământul din cauza domniei lui Satan ar fi cel mai adânc dacă Domnul n-ar fi soarele nostru.

În luptele noastre împotriva diferiților adversari — lumea, corpul și Diavolul — împrejurările deseori par a fi întunecoase, și dacă am continua am deveni descurajați și slabi de această parte a căii. Domnul veghează asupra noastră, totuși, și când vede că ne-am însușit lecțiile necesare, norii negri ai disperării cu care suntem înconjurați dintr-o parte, noi vedem soarele — Soarele nostru. Imediat totul se luminează în jurul nostru, mergem cu pas mai ferm și inimile ni se bucură, fi îndcă știm că Domnul este cu noi și strălucește asupra noastră.

De asemenea o „stâncă”

Scripturile mai vorbesc că Domnul este stâncă și mântuirea noastră. Citim: „De la capătul pământului voi striga către Tine cu inima mânărită: Du-mă pe stâncă pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!” — Ps. 61:2

Ilustrația este despre cineva care merge prin ținuturi joase unde sunt nisipuri adânci și luturi mlăștinoase, și unde se pare că nu există scăpare. Dar apoi apare o stâncă, o stâncă pe un pământ mai înalt, mai înalt decât călătorul, și ajungând și punând mâna pe ea, el este în stare să se ridice acolo, unde este în siguranță. David folosește acest lucru pentru a ne ilustra faptul că atunci când călătorim prin prăpastiile disperării, sau când nisipurile adânci ale oamenilor nu pot să ne ajute, există o Stâncă, care se află pe un pământ mai înalt, de care ne putem ține, fi înd asigurați că atunci când facem acest lucru vom fi în siguranță. Acea stâncă este Domnul!

Acest verset spune: „De la capătul pământului voi striga către Tine.” Nu contează unde suntem, sau care pot fi împrejurările, însă Domnul nu este departe. Stâncă care „este prea înaltă pentru mine” este întotdeauna la îndemână, și deoarece Domnul este lumina vieților noastre, când în caz contrar am putea fi striviți, trebuie doar să privim în sus și acolo vom putea vedea Stâncă.

Un „scut”

Domnul este de asemenea un scut pentru poporul său. Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „nu te teme; Eu sânt scutul tău și răsplata ta cea nespus de mare.” (Gen. 15:1) Aceasta s-a referit la Avraam, Tatăl celor credincioși, și s-a referit și la tot poporul lui Dumnezeu de atunci. În această făgăduință, Dumnezeu folosește cuvântul scut pentru a simboliza sprijinul, ajutorul. Pentru Avraam (numele lui a fost schimbat din Avram, Gen. 17:5) sprijinul era în domeniul material, dar în ceea ce ne privește pe noi în Veacul Evanghelic acesta este în mare măsură în domeniul spiritual.

Dumnezeu a fost de asemenea „răsplata cea nespus de mare” a lui Avraam. Deși patriarhul a plecat din propria țară pe un pământ străin, Dumnezeu a făcut ca el să prospere și în cele din urmă pentru acest „prieten” al lui Dumnezeu s-a împlinit făgăduința unei „semințe”. (Gen. 17:7; II Cron. 20:7) Cât de mult ne răsplătește în timp ce călătorim spre Canaanul ceresc, fi înd încrezuți că atât timp cât el ne este „scutul” nici un rău nu poate veni asupra noastră.

Protecția lui Dumnezeu este asupra poporului său în diferite feluri. În Psalmul 91:4 citim că Adevărul lui Dumnezeu va fi „scut și pavăză” pentru noi. Noi suntem protejați ca Noi Creaturi. Ne vin atacuri asupra minții. Săgețile dușmanului sunt deseori „vorbe amare” (Ps. 64:3), și cuvinte înșelătoare; cuvinte care provoacă incertitudine și frică infiltrează în inimile și mințile noastre. Pentru a ne apăra împotriva acestor săgeți ale Adversarului, Domnul ne-a dat Adevărul său ca un scut. Într-adevăr, Adevărul constituie o întreagă „armătură”, cu „scutul credinței”, „platoșa dreptății”, „coiful mântuirii”, cingătoarea „adevărului” și încălțăminte „păcii”. — Efes. 6:13-17

Credem că „scutul” însuși este Adevărul care ne apără de dușmanii noștri, și dintr-un punct de vedere mai restrâns îl putem considera pe acesta ca fi înd Adevărul conținut în făgăduințele lui Dumnezeu care nu ne părăsesc nicicând. (Gen. 28:15) Ne bucurăm de planul măreț de mântuire pentru toată omenirea, dar cât de prețios este să-l auzim pe El spunându-ne, individual, nu te teme; Eu sânt scutul tău. Continuă să te încrezi în mine. Vino mai des la tronul de har, și vei afla a putere să te ajute la orice timp de nevoie. Dușmanii tăi pot fi răi și puternici, dar mai mare este cel care e de partea ta decât toți care-ți sunt împotriva, fi îndcă Eu sânt de partea ta și nu voi lăsa să fii nedreptățit.

Psalmistul relatează în amănunt chestiunea pentru noi, zicând: „Nu trebuie să te temi nici de groaza nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de nenorocirea care pustiește ziua în amiaza mare. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii tăi și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost” și faci din Cel-Prea-Înalt locuința ta,

de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici un rău nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi pentru tine, să te păzească în toate căile tale.” — Ps. 91:5-11

Prin făgăduințele sale, Dumnezeu ne dă siguranța protecției și îndeplinește acele făgăduințe punând pe îngeri să fie păzitorii noștri — „Îngerul Domnului tăbăraște în jurul celor care se tem de El și-i scapă.” (Ps. 34:7) Îngerii sunt ființe reale, puternice, și înzestrați cu cunoștința necesară a voinței lui Dumnezeu pentru fiecare dintre poporul său. Ei știu când să ușureze sarcina, când să facă calea mai netedă. Ei știu când să despartă norii pentru ca noi să vedem soarele, astfel încât razele sale calde și strălucitoare să alunge întunericul care poate acoperi inimile noastre.

Odihnindu-ne în Domnul

David, omul după inima lui Dumnezeu, putea să doarmă chiar și atunci când dușmanii săi năvăleau asupra lui, deoarece a avut încredere totală în înțelepciunea și capacitatea lui Dumnezeu de a-l ocroti. Un caz a fost atunci când Absalom, fiul lui, s-a răzvrătit împotriva domniei sale și încerca să devină însuși împărat al Israelului. Aceasta a fost o încercare mare pentru David. Era destul de serios ca cineva să încerce să-l detroneze și să domnească în locul său, dar faptul ca propriul fiu să fie trădător era o lovitură zdrobitoare.

În astfel de împrejurări David se ruga: „Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre suflul meu: „Nu mai este nici o scăpare pentru El în Dumnezeu!” (Oprire). Dar Tu, Doamne, Tu ești scut în jurul meu; Tu ești slava mea și Cel care îmi înalți capul. Eu strig cu glasul meu către Domnul și El îmi răspunde din muntele sfânt al Lui. (Oprire) Mă culc, adorm și mă deștept, căci Domnul este sprijinul meu.” — Ps. 3:1-5

În timp ce David striga astfel la Domnul pentru ajutor, era într-o stare de supunere completă față de oricare ar fi voia Domnului pentru el. Chiar atunci când Absalom, împreună cu uneltitorii lui au preluat stăpânirea în Ierusalim, David i-a spus prietenului său fiul del, Itadoc: „Du chivotul lui Dumnezeu înapoi în cetate. Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul lui. Dar dacă va zice: „Nu-mi place de tine”, iată-mă, să facă ce va crede cu mine.” — II Sam. 15:25, 26

De aici înțelegem că posibilitatea pe care o avea David de a dormi în așa condiții încordate nu era din cauză că era sigur că Domnul îl va scăpa de dușmani, ci deoarece el era supus pe deplin voinței Domnului în aceste condiții. Aceasta este o atitudine indispensabilă a minții și inimii pentru toți acei care vor beneficia cel mai mult de făgăduințele lui Dumnezeu. Domnul nu este un scut

să ne ajute în a avea propria noastră cale, ci mai degrabă să-i oprească pe dușmanii noștri de a împiedica voința lui care se face în viețile noastre.

„Mă culc, adorm” — cât de minunat se exprimă gândul deplinei încrederi în iubirea și grija Domnului. Dar dacă situația furtunoasă în care căutăm protecția Domnului este a noastră proprie, și insistăm ca Domnul să ne ajute a ne îndeplini voința în chestiunea dată, atunci noi nu avem pace, nici liniște. Privind înapoi la experiență nu vom putea spune, Mă culc, adorm. Gândul potrivit este exprimat de poet: „Tu, care ești scutul nostru, vezi, Dumnezeu, și privește fața unsului Tău! Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte. Eu vreau mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului Meu, decât să locuiesc în corturile răutății.” (Ps. 84:9, 10) Aici iarăși este expresia umilinței față de Domnul, și o dorință de a fi în armonie cu el, chiar cu pierderea avantajului pământesc.

Pentru a fi aproape de Domnul deoarece îl iubim, pentru a dori ca voia Sa să se facă în orice împrejurare a vieții, sunt premisele unei asigurări depline că el este scutul nostru și răsplata nespus de mare.

Bunătatea lui iubitoare

„Domnul dă îndurare și slavă”, declară textul nostru; el ne va arăta favoarea — iubirea sa iubitoare, este gândul conținut în cuvântul evreiesc tradus aici ca har. Prin câte căi minunate Domnul își revărsă bunătatea iubitoare asupra poporului său! David a scris: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeu! La umbra aripilor Tale găsesc fi ii oamenilor adăpost. Se satură din plin de belșugul casei Tale și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.” — Ps. 36:7-9

„Casa” Domnului pe parcursul veacului prezent este poporul Său și cât de pline sunt într-adevăr proviziile pe care le-a făcut pentru ei! La acest sfârșit de Veac Evanghelic în special, el a dat „hrana la timp potrivit” (Mat. 24:45) peste ceata slugilor Sale, marile adevăruri despre seceriș ale planului Său Divin de mântuire pentru Biserică și pentru lume. Nu ne hrănim cu cojile tradiției umane, ci acum avem doctrine bogate, nutritive și stimulatoare ale Cuvântului său din care să ne hrănim și în felul acesta devenim tari în Domnul și creștem până la Cel care este Capul, Isus Hristos. — Efes. 4:15

Domnul ne-a făcut de asemenea să bem „din șuvoiul desfătărilor Tale.” Desfătarea lui Dumnezeu este în toate lucrările Sale — „Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în fi înță și au fost create,” au spus „cei douăzeci și patru de bătrâni.” (Apoc. 4:10, 11) Noi ne împărtășim de această desfătare cu Tatăl nostru Ceresc, deoarece știm că creația sa umană va fi în cele din urmă împăcată cu El și de-a lungul veșniciei îi vor lăuda și-i vor preamări numele sfânt.

Dumnezeu își are desfătarea în special în Noua sa Creație. El i-a spus lui Isus: „Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc desfătarea!” (Luca 3:22) Ce plăcere găsim de asemenea în Isus! El este Fratele Mai Mare Preaiubit, Exemplul, Avocatul, Căpetenia, Marele Preot, și printre zecile de mii, Cel cu desăvârșire iubitor — un prieten și tovarăș fi del. În el avem într-adevăr un „șuvoi al desfătărilor.”

Citim: „Domnului îi place de cei ce se tem de El [care-l respectă], de cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.” (Ps. 147:11) Un gând similar este exprimat în Psalmul 149:4 — „Căci Domnul Își găsește plăcere în poporul Său și va împodobi cu mântuire pe cei blânzi.” Aici este un alt șuvoi al desfătărilor din care ne-a dat privilegiul să bem.

Găsim noi plăcere în părtășia cu poporul Domnului — poporul binecuvântat al lui Dumnezeu care a auzit „strigătul de bucurie” al Adevărului prezent? (Ps. 89:15, 16) Printre poporul Domnului nu sunt mulți înțelepți, nici bogați, nici nobili în ceea ce privește standardele lumești, însă ei sunt prețuiți înalt de Domnul, și trebuie să fie și sunt prețuiți, unul de către altul. — I Cor. 1:26

Fraternitatea creștină este foarte apreciată la fiecare dintre poporul consacrat al Domnului. Nu există nimic asemănător în lume. A face parte din fraternitate și de a simți legătura strânsă care unește inimile tuturor membrilor în legături de iubire creștină, este unul dintre șuvoaiele de desfătare care înprospătează și bucură inimile tuturor acelor pentru care Domnul este un soare și un scut. În Isaia se face referință la o altă desfătare a Domnului, un alt șuvoi de desfătare. Profeția acestui text este cu privire la scopul pentru care Isus a venit pe pământ, adică, de a împlini planul iubitor al Creatorului de împăcare și restabilire a rasei umane căzute. Întreaga omenire restabilită la viață ca ființe umane perfecte este descrisă în text ca „sămânța”, copiii lui Cristos. Isus „fusesse șters de pe pământul celor vii” fără copii, totuși, precum declară Isaia, el „va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și voia Domnului va prospera în mâna lui.” — Isa. 53:8, 10

Dorim să facem referințe numeroase la acele lucruri care ne dau plăcere, și Dumnezeu, în același fel, de-a lungul Cuvântului său, vorbește deseori despre planul măreț de a restabili pe morți la viață. Petru numește aceasta ca lucrarea „restabilirii”, și spune că despre ea „Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” — Fapte 3:19-21

Această „desfătare” a lui Iehova a fost parte din „bucuria” pusă înaintea lui Isus, bucuria pentru care a îndurat crucea și a disprețuit rușinea în legătură cu predarea propriei vieți pentru păcatele lumii. (Evr. 12:2) Noi de asemenea ne împărtășim de acest șuvoi al desfătării. Cunoștința acestui Adevăr măreț al planului Divin împlinește așteptările noastre, că nimic altceva n-ar putea face.

Ne place să vorbim despre aceasta, și să facem tot ceea ce putem să-l facem cunoscut și altora. Este o relatare care nu se va învechi nicicând, un șuvoi adevărat de desfătare.

Scopul lui Dumnezeu în „mântuirea așa de mare” (Evr. 2:3) a Bisericii Veacului Evanghelic este un alt șuvoi de desfătare. Este privilegiul nostru de a colabora cu Tatăl Ceresc pentru a ajunge la „premiul chemării cerești.” (Fil. 3:14) Pavel ne îndeamnă să ducem până la capăt mântuirea noastră cu supunere și răbdare, deoarece, adaugă el, „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea.” — Fil. 2:12, 13

Putem fi asigurați că indiferent de greutatea căii, de multele experiențe descurajatoare care tind să ne întoarcă de la cursul de jertfă, El, cel care este soarele și scutul nostru, va continua să lucreze în noi pentru a-și împlini buna Sa plăcere. „Nu te teme”, a zis Isus, „pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăția.” — Luca 12:32

Tatăl Ceresc „ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos... după buna plăcere a voii Sale.” El de asemenea ne-a făcut cunoscută „taina voii Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o alcătuiască în Sine Însuși, pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni în Hristos toate lucrurile care sânt în ceruri și lucrurile care sânt pe pământ.” — Efes. 1:5, 9, 10

Și slava

Desigur că acei pentru care Domnul este un soare și un scut sunt un popor favorizat. Suntem binecuvântați prin harul său — bunătatea sa iubitoare — ca o moștenire bogată prezentă și pentru o moștenire viitoare o “greutate veșnică de slavă.” (II Cor. 4:17) În rugăciunea sa pentru urmașii săi, Isus i-a spus Tatălui: “Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi sântem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” — Ioan 17:22, 23

Slava naturii Divine și slava împărăției i-au fost date lui Isus prin făgăduințe, și Isus a promis aceeași slavă ucenicilor săi. Ei urmează să stea pe tronuri, să posede împărăția, să facă lucrări mai mari decât el a făcut pe când era în trup, să aibă o înviere la viață și să fie cu El în locul pe care el venise să-l pregătească.

După ce a fost dat Spiritul Sfânt la Cincizecime, apostolii au înțeles semnificația acestor făgăduințe minunate de “slavă.” Ioan a scris: “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sântem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum sântem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” — I Ioan 3:1, 2

Petru a scris: “Preaiubiților, nu vă mirați *de prigonirea ca* de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurativă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespus de mult și la descoperirea slavei Lui.” — I Pet. 4:12, 13

Pavel aseamănă această “slavă” promisă cu expresia strălucitoare a feței lui Moise când s-a coborât de pe munte aducând cu el tablele Legii. (II Cor. 3:3-12) În ultimul verset al acestui capitol Pavel vorbește despre faptul că noi vedem “slava Domnului” ca într-o oglindă și spune că suntem “transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă.” Apoi în versetul șaptesprezece al următorului capitol, el declară că “întristările noastre ușoare” care durează doar “o clipă” — foarte puțin — nu pot fi comparate cu “greutatea veșnică de slavă” care lucrează în noi prin “întristările ușoare”

Iacov a scris: “Ferice de cine rabdă ispita! Căci, după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieții, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc.” — Iacov 1:12

Iuda îndeamnă: “țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.” Încheindu-și epistola el ne atrage la El care ne poate păzi de cădere, Cel care este soarele și scutul nostru, și ne poate înfățișa “fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale.” — vs. 21, 24

El nu ne lipsește de “nici un bine”

Textul nostru se încheie cu siguranța îmbucurătoare că acei care merg în sus nu vor fi lipsiți de nici un bine. “orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit” care se coboară “de la Tatăl luminilor” sunt ale noastre de care ne putem bucura. — Iacov 1:17

Să fi m foarte atenți pentru ca aceste daruri bune ale lui Dumnezeu să nu devină banale. Mai întâi, este acel “dar de nespus” al Fiului Său preaiubit! (II Cor. 9:15) Cât de mult trebuie să-l prețuim! Prin El avem darul vieții. Suntem binecuvântați de asemenea din abundență prin darul Spiritului Sfânt — instruirea, mângâierea și puterea sa. Prin el suntem concepuți la o nouă speranță de viață, devenind Noi Creaturi în Isus Hristos. (II Cor. 5:17) Pavel vorbește despre darurile apostolilor, profeților, pastorilor, învățătorilor și evangheliștilor. (Efes. 4:11) Poporul Domnului are parte de toate aceste daruri și reprezintă o parte din mijloacele prin care Domnul ne este soare și scut.

Pe lângă aceste daruri ale lui Dumnezeu de care se bucură tot poporul său El permanent ne acoperă individual cu lucruri bune care sunt necesare pentru a ne face chemarea și alegerea sigură. Îngerii păzitori cunosc exact de ce are nevoie fiecare dintre poporul Domnului.

Este bine să remarcăm, totuși, că Domnul nu promite să ofere toate lucrurile care noi ne gândim că sunt bune, și de care avem nevoie. Sunt multe lucruri care în mod obișnuit ne gândim că sunt bune, așa ca Adevărul, părtășia cu frații, posibilitățile de serviciu, o stare satisfăcătoare a sănătății cu care să putem sluji Domnului.

Dacă rămânem umili și sinceri înaintea Domnului, întotdeauna ne vom bucura de binecuvântările Adevărului. Totuși, din motive știute de El, poate să se gândească că nu este bine ca să fi m robuști și destul de sănătoși. El poate să cunoască faptul că o încercare de boală ar fi cel mai bun lucru pentru noi. Știm că El poate să facă ca “toate lucrurile” să lucreze spre binele nostru. — Rom. 8:28

Noi nu avem nevoie să înțelegem de ce Domnul permite ca să avem această încercare ca o povară atât de grea asupra noastră astăzi. Tot ceea ce cunoaștem, și tot ceea ce este necesar ca să cunoaștem, este că El ne iubește și are grijă de noi, că El este soarele și scutul nostru, și că El dă ce este mai bun acelora care trăiesc în El.

Prin urmare, bucuria și mângâierea noastră vor continua să fie în faptul că deoarece Domnul este lumina vieților noastre noi putem merge în întuneric cu El și nu ne rătăcim; și deși avem dușmani în interior și înafara noastră, El ne este refugiul, puterea, scutul, temelia; de aceea nimic nu ne poate vătăma. Să-l lăudăm pe Domnul pentru siguranța că fi ind soarele și scutul nostru, toate lucrurile de care ne putem bucura sunt ale noastre, și că El poate să transforme în bine acele experiențe care, deși neplăcute, El face ca ele să lucreze pentru noi “greutatea veșnică de slavă” promisă.

GÂNDURILE ȘI SPERANȚELE NOASTRE

La ce trebuie să ne gândim? Scripturile spun: “Gândiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ.” (Col. 3:2) Versetul anterior îndeamnă: “căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu.” Destul de minunate sunt și cuvintele lui Isus: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.” “Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufl etul tău și cu toată gândirea ta.” — Mat. 6:33; 22:37

Comori pământești

Mulți oameni s-au gândit și ășiau îndreptat speranțele spre lucruri pământești pentru ca în cele din urmă să afl e că-s doar niște amăgiri, rămânând cu inimile rănite, distruse și goale. Comorile bogăției, faimei, poziției sociale, caselor și moșiilor, prietenilor, casei și familiei, puterii și infl uenței, sunt subiecte perisabile și care își au un declin. Aceste posesiuni pot dispărea într-o noapte. Prietenii de încredere pot deveni reci, și chiar dușmani. Iubirea care radiază pe altarul familial poate să pâlpâie și să devină obscură, sau să se stingă. Mulți au găsit că gândurile și speranțele înalte ale tinereții și vieții timpurii pot să se transforme în scrum în câțiva ani sau luni.

Cuvântul lui Dumnezeu

Pentru tot poporul Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să prezinte un interes special, atunci când ei vin la el cu poverile lor și inimile zdrobite. “Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită și mântuiește pe cei cu duhul înfrânt” (ceea ce înseamnă căință pentru păcat). (Ps. 34:18) Iubirea și făgăduințele scumpe ale lui Dumnezeu sunt foarte armonioase cu adevărat pentru acei care, întristați și dezamăgiți în luptele lor pământești, vin la Cristos pentru odihnă și mângâiere. Acolo, doar, se găsesc binecuvântarea adevărată și siguranța; acolo, doar, este comoara adevărată, care întrec e cu mult cele mai alese comori de pe pământ. Isus a zis: “Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el.”—Ioan 14:23

Comori în ceruri

Isus a zis: “strângeți-vă comori în cer”, (nu pe pământ). (Mat. 6:19, 20) Una dintre comorile principale este iubirea și relația personală față de Dumnezeu, și

Fiul Său drag. Ele devin pentru noi un refugiu nesecat la orice timp de nevoie — bucuria, consolarea și mângâierea zilnică. Aici este o iubire care nu se răcește nicicând. O iubire de care nimic — înafară de necredințioșia noastră — nu ne poate despărți, nici chiar moartea. În timpul Prezenței a Doua a Domnului, are loc o schimbare minunată pentru acei care mor în Domnul. Scripturile ne spun că ei sunt schimbați “într-o clipă, într-o clipeală de ochi,” la natură Divină, nemurire. (I Cor. 15:51, 52) Isus, prin Revelator, a promis: “Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” — Apoc. 3:21

Îndemnuri la credințioșie

Unele dintre făgăduințele cu care încurajează Tatăl și Fiul pe fiecare consacrat adevărat sunt: “Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui.” (Isa. 33:17) “vor fi ai Mei...Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu.” (Mal. 3:17) “Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi.” (Ioan 15:16) “Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (nemurirea). (Apoc. 2:10) “Fericiți și sfinți sânt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apoc. 20:6) Aceste comori cerești necesită zel și credință specială, sub orice încercare și probă în timpul prezent.

Mergând înainte

Ca peregrini cerești care se apropie de țintă, noi trebuie să ne gândim la lucrurile spirituale, veșnice; adunând mai mult și mai mult comori unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. (Mat. 6:20) Dacă inima ne este îndreptată spre comorile cerești, descurajările și mahnirile vieții prezente nu ne pot copleși. Nu ne pasă de nimicnicia iluzorie a acestei lumi sărace care va dispărea în curând. Noi cu înțelepciune atingem lucrurile acestui pământ considerându-le fără importanță. Ele nu pot fi comparate cu slava care ne va fi descoperită. Cu ajutorul Domnului noi nu cădem pe cale, ci mergem înainte de-a lungul drumului ceresc până ne vom atinge ținta speranțelor.

Luptă continuă

A fi un copil al lui Dumnezeu nu înseamnă că vom fi liberi de îngrijorările pământești. În noi este o luptă permanentă — Noua Creatură împotriva celei vechi. “Căci fi rea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva fi rii păcătoase; și acestea sânt opuse unul altuia.” (Gal. 5:17) Într-adevăr, lumea, corpul și Adversarul se împotrivesc căii noastre ca Noi Creaturi în Isus Cristos. Gândurile minții vechi ale noastre nu trebuie doar să fie întoarse de la ceea ce

este pământesc, de care ele se țin în mod natural, ci trebuie să fie orientate spre cer și să fie ținute acolo prin legătura credinței, iubirii și devotamentului față de Dumnezeu. Tatăl nostru trebuie să fie întâi, celelalte să fie supuse.

Dumnezeu întâi — sinele pe urmă

Mintea pământească se opune acestei cerințe. Însă Noua Creație vede această obligație printr-o lumină deosebită ceea ce duce la efectuarea unei consacrări depline față de Domnul și cauzei sale mărețe. Această înrolare implicată sub steagul lui Isus de a lupta lupta bună împotriva păcatului, ce se află în acest trup, necesită credincioșie în această luptă chiar până la moarte. Făcând consacrarea, creștinul îl pune pe Dumnezeu mai întâi, Isus următorul, și pe el ca slujitor al acestora și al principiilor pe care ei le reprezintă. Trupul lui este devotat, consacrat, predat la moarte în serviciul Domnului, voinței, planului și căilor Sale. Nimic nu se face “din duh de ceartă”, ci totul spre slava lui Dumnezeu. — Fil. 2:3

Sfințire

A preda inima lui Dumnezeu este să supunem tot ce avem voinței Sale. Aceasta implică sacrificii de sine. Luându-ne acest curs ferm și înțelept ne permite să înfruntăm și să depășim toate ispitele care vin. Aceasta este parte a sfințirii noastre. Acei sfințiți pot să se încreadă fără rezerve înțelepciunii, iubirii și puterii Divine și să se țină cu tărie de făgăduințele nespuse de mari și scumpe. Toate lucrurile vor lucra împreună spre binele lor spiritual și veșnic. Doar acei care sunt consacrați au pacea adâncă și bucuria inimii pe care furtunile trecătoare și greutățile timpului prezent nu le pot tulbura. Noi trebuie să menținem centru gândirii corect, adevărat și curat, amintindu-ne că “un om nehotărât” (ale cărui gânduri nu sunt îndreptate spre Dumnezeu) este “nestatornic în toate căile sale.” — Iacov 1:8

O viață cu noi speranțe

Pentru toți oamenii este o atracție firească către lucrurile pământești. Pentru creștinul adevărat, totuși, nu este de ajuns ca mereu să-și concentreze gândurile doar la lucrurile cerești, ci trebuie să continue să dezrădăcineze toate dorințele și atracțiile pământești. A noastră este o viață cu noi dorințe și speranțe. Ca urmași ai lui Cristos noi căutăm să obținem o parte în domnia Milenară — ca mireasă a lui Cristos, să stăm cu El pe tronul slavei pentru a binecuvânta toate familiile pământului. Între timp, cu ajutorul Divin, noi continuăm cu credință misiunea prezentă a Bisericii, desăvârșirea sfinților pentru lucrarea viitoare de serviciu, de a dezvolta orice har, de a fi martorii lui Dumnezeu în lume și de pregătire pentru a deveni regi și preoți în veacul următor. — Apoc. 20:6

STRÂNGEREA NOASTRĂ LAOLALTĂ

“Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă.” — Evrei 10:25

Aranjamentul de strângere laolaltă, cu însoțirea binecuvântărilor bogate, nu se limitează în nici un caz la adunările mari, deoarece Isus a declarat: “Căci acolo unde doi sau trei sânt adunați pentru numele Meu, acolo sânt și Eu în mijlocul lor.” (Mat. 18:20) Este o chestiune de sinceritate, recunoștință și bucurie, de a ști că “doi sau trei”, precum și adunările mari, se adună cu regularitate împreună cu Domnul în jurul Cuvântului inspirat — nu doar de a aduce laude și închinare, ci de asemenea să învețe mai mult și mai mult despre El și voia Sa sfântă.

Aceste adunări, fie mici sau mari, realizează din ce în ce mai mult că fiecare membru al ecleziei face parte din adunare cu scopul zidirii corpului celui Uns — ajutându-se unul pe altul, oferind prin harul Divin acea încurajare și ajutor “ce dă fiecare încheietură.” — Efes. 4:16

Pe lângă adunările locale în fiecare săptămână, unele din aceste eclezii, mici sau mari, trimit cu bucurie anunțuri și invitații la alții dragi care locuiesc în regiuni mai îndepărtate, să aibă părtășie cu ei la locul adunării oricând se fi xează ca vorbitorii care vizitează să servească. Numărul care frecventează adunarea locală obișnuită este deci uneori dublu sau triplu, pentru adunările de duminică ce au loc întreaga zi sau o parte a zilei (la adunări anuale speciale de obicei au părtășie împreună un număr foarte mare de membri), alimente răcoritoare servindu-se în decursul intervalurilor dintre adunări. Fie că prietenii adunați împreună sunt mulți sau puțini, dovezile însemnate ale bogatelor binecuvântări ale Domnului sunt experiențe foarte prețioase.

Sosirea sezonului de vară, când serile mai luminoase și timpul călduros care se apropie încurajează persoana să călătorească o distanță mare, frați din diferite părți ale lumii așteaptă cu anticipare nerăbdătoare să se țină mai multe și mai multe adunări, sau convenții, mai degrabă decât este posibil în timpul lunilor de iarnă. Privind în urmă, este foarte încurajator să observăm că astfel de convenții și eforturi reunite au sporit ca număr. La aceste adunări au fost nu doar progrese spirituale și binecuvântări, dar apoi, în zilele care urmează, reamintindu-se binecuvântările foarte abundente și frumos mirositoare asociate cu o astfel de

părtășie, mintea și inima sunt încurajate și stimulate în timp ce se meditează la toate binecuvântările și beneficiile Domnului, și bogata hrană spirituală oferită.

Iarăși și iarăși apare realizarea plăcută că Domnul continuă să-și reverse harul asupra noastră atât de abundent. La aceste adunări, este o experiență care face ca inima să se bucure, să întâlnească diferiți frați ai căror entuziasm, iubire și zel au insuflat vigoare și au îndemnat să întreprindă călătorii lungi astfel încât să participe la aceste “strângeri laolaltă.”

Unii dintre acești frați care vizitează sunt, la locul lor de trai, cumva izolați, cu puține sau chiar nici o ocazie de a avea părtășie în Adevăr; alții se întâlnesc săptămânal în adunări foarte mici și este multă bucurie datorită binecuvântărilor primite aici. Pe lângă adunările de discursuri, sunt posibilități ample să ne mărturisim unii altora și înaintea Domnului, în ceea ce privește bunătatea și harul continuu al Tatălui Ceresc. Rugăciunea și lauda de asemenea își au timpul potrivit, și de obicei este o discuție pe Textul din Mană pentru ziua respectivă.

Vizitatorii de la distanță sunt încântați; cu adevărat este difi cil să apreciezi care sunt cei mai plăcuți și bineveniți pentru binecuvântările spirituale primite — călătorii sau acei care i-au primit cu bucurie la locul lor de adunare. Ceva timp în urmă o adunare locală a aranjat să aibă o convenție mică ca ceva de probă. Această acțiune a credinței, care a lucrat cu iubire, a fost binecuvântată din abundență de către Domnul, și, ca rezultat, se țin adunări similare în repetate rânduri, în special în timpul verii.

Acum, să avem în gând imaginea altor diferite eclesii mici din provincii unde, în afară de orice eforturi de convenții anuale, prieteni, puțini la număr, aranjează să aibă unele din aceste adunări unite la locurile de întâlnire locale. Aici, iarăși, dragostea și zelul stimulează credința fraților. Cu spirit de serviciu afectuos și sacrificiu, se distribuie invitații călduroase fraților dragi care locuiesc în regiuni îndepărtate și apropiate să participe la adunările de duminică, fie pentru toată ziua, fie pentru o parte a zilei. Cu același spirit de iubire există un răspuns și o participare cu bucurie. Toți sunt binecuvântați din abundență; și iarăși sunt dovezi evidente a bucuriei lor în Domnul, de asemenea a iubirii și loialității față de El și față de Adevărul glorios care devine din ce în ce mai prețios pentru ei odată cu scurgerea timpului.

Multe dintre aceste adunări pot fi descrise în detaliu, dar ar fi imposibil să se exprime în mod adecvat toată credința, iubirea, bucuria, recunoștința și zelul manifestat la aceste întruniri. Este sufi cient să spunem că sunt frați care dau dovadă că sunt ostași fermi ai lui Isus Cristos, ținând sus steagul Adevărului. Ei nu doar că depun eforturi să-și facă chemarea cerească și alegerea sigură, ci de asemenea caută și folosesc orice ocazie de a ajuta pe alții să facă același lucru.

Aici există mărturii vii că ei strălucesc ca lumini în lume, prezentând Cuvântul vieții!

Făcându-se eforturi sincere de a ne conforma îndemnului: “Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă”, avem o dorință înflăcărată (fie în adunarea locală, sau vizitând pe alții) să aducem laudă și închinare Tatălui nostru din ceruri; să fi m binecuvântați din abundență prin Cuvântul Său Sfânt; să creștem în cunoașterea voinței Sale; să fi m întăriți prin Spiritul Sfânt; și să ne dezvoltăm mai mult în asemănarea cu Cristos; atunci cum poate cineva să părăsească adunarea fără a primi o binecuvântare, și fără a face o binecuvântare altora?

Toți care participă pot cu adevărat să se încurajeze și să se ajute unul pe altul spiritual. Cum? Prin manifestarea cu bucurie și recunoștință a spiritului Învățătorului, prin îmbinarea rugăciunilor și cântărilor de laudă; prin mărturisirea harului și bunătății permanente a Domnului; și prin faptul de a aminti unul altuia de marele plan veșnic în Isus Cristos.

Este voința lui Dumnezeu pentru noi, în această privință, ca “să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” — Evr. 10:24, 25

Este adevărat că uneori frații izolați, ai căror unică părtășie este prin scrisori și telefon, sunt deseori printre cei mai devotați și jertfi tori de sine în poporul Domnului; însă de aici nu trebuie să presupunem că binecuvântările vin din izolarea lor, ci mai degrabă, din separarea lor de neevitat, putem să credem în mod rezonabil că Domnul nostru le oferă, prin prezența și binecuvântările sale, ceea ce le lipsește din părtășia cu alți membri ai Bisericii. Dar dacă cineva a avut ocazia de a se aduna cu alții să aducă închinare Domnului, și să studieze din Cuvântul Său, și a neglijat a se folosi de acest privilegiu, nu trebuie să așteptăm că pentru binele lui, Domnul va da minuni speciale ale harului. Domnul face minuni doar în cazurile evenimentelor neprevăzute pentru a completa neajunsul natural.

Apostolul Pavel în Evrei face cunoscut faptul că “cu cât...ziua se apropie” va fi mai multă necesitate pentru respectarea acestei învățături în ceea ce privește părtășia și comuniunea fi ilor lui Dumnezeu. Și experiența confirmă acest lucru. Ziua în care trăim, în care vedem zorile acelei zile speciale menționate, a adus cu ea noi activități ale minții și corpului. Există o necesitate stringentă de a fi la înălțimea timpului și un pericol corespunzător mai mare pentru poporul Domnului de a fi înăbușiți de îngrijorările acestei vieți sau de înșelăciunile bogățiilor. Avem nevoie ca înfl uențele opuse să compenseze această presiune sporindă a lumii și afacerilor sale din jurul nostru. Poporul Domnului trebuie să fie atent la îndemnul din Evrei 10:25 prin părtășia unora

cu alții și cu Domnul, și îndemnându-se și încurajându-se unul pe altul la statornicie în învățăturile date în Cuvântul său.

În timp ce vedem ziua, Ziua glorioasă Milenară, apropiindu-se, trebuie să fim mai silitori în a ne aduna laolaltă; mai zeloși în a ne sfătui și îndemna unul pe altul la dragoste și lucruri bune; zidindune pe noi și pe alții în credința cea mai sfântă; și sprijinindu-ne unul pe altul prin harul și tăria Domnului să continuăm cu credință; să fim biruitori, da, “mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” — Rom. 8:37

“Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, dar toate mădularele trupului, măcar că sânt mai multe, sânt un singur trup, tot așa este și Hristos.

“Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați într-un singur Duh.

“Voi sânteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui.” — I Corinteni 12:12, 13, 27

UMBLÂND CU DUMNEZEU

“Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?” — Amos 3:3

Textul nostru a fost adresat de către Dumnezeu poporului evreu cu care era în relație de legământ, și se aplică în principiu la comuniunea noastră cu El. Acei care sunt în dezacord nu pot merge împreună cu succes. Cuvintele *a umbla, umblare* și *au umblat* sunt folosite în Scripturi să indice un curs al acțiunii, o conduită generală a vieții.

Citim: “Enoh a umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5:24). Cunoaștem puține lucruri despre Enoh afară de faptul că a profețit că Domnul va veni cu zecile de mii de sfi nți ca să facă judecată. (Iuda 14, 15) Desigur, Domnul i-a dat lui Enoh o înțelegere a planului său de răscumpărare a omenirii, și el a fost credincios cunoștinței de care se bucura, această credincioșie constituind “umblarea cu Dumnezeu”.

În Geneza 6:9 suntem informați că “Noe umbla cu Dumnezeu.” Despre Noe avem ceva mai multă informație. El a fost credincios Domnului, și muncea cu sânguință pentru a face voia Sa precum îi era descoperită. Astfel el “umbla cu Dumnezeu” — o umblare care a cuprins mulți ani de trudă în construirea corabiei, și de dispreț din partea semenilor săi în timp ce-i avertiza de potopul ce venea și-i îndemna spre o direcție a dreptății.

În comparație cu aceste două exemple de credincioșie, citim în Leviticul 26:40, 41 că israeliții umblau “în împotrivire” față de Domnul, și din cauză că ei făceau așa, El s-a “împotrivit” lor. Acest fapt ilustrează gândul textului nostru, “Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?” Răspunsul evident și scriptural este că ei nu pot. Astfel se accentuează că pentru ca cineva să umble cu Domnul, trebuie să fie în armonie cu El, doritor de a-I cunoaște voia, și de a i se preda complet.

Pentru a ne asigura că suntem devotați total de a face voia lui Dumnezeu se necesită o cercetare sinceră și adâncă a inimilor noastre. Citim despre acei care au umblat în “încăpățânarea inimii lor rele.” (Ier. 11:8) Apostolul Pavel ne reamintește de asigurarea Domnului de a nimici aceste încăpățânări. Citim: “Căci armele cu care ne luptăm noi nu sânt ale fi rii păcătoase, ci sânt puternice, datorită lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile. Noi răsturnăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu; și orice gând

îl facem rob ascultării de Hristos.” (II Cor. 10:4, 5) Cât de ușor este să înlocuim judecata noastră proprie cu voința clar exprimată a lui Dumnezeu precum este expusă în Cuvântul său!

Pavel scrie despre timpul când “trăiați...după mersul lumii acesteia”, o lume care este sub dominația lui Satan, “domnul puterii văzduhului”. (Efes. 2:2) Petru scrie despre umblarea în poftele sau dorințele “pe care le aveți altădată”. (I Pet. 1:14) Pentru a umbla cu Dumnezeu și a fi în deplină armonie cu toate aranjamentele Divine, trebuie să existe o luptă sinceră împotriva propriilor preferințe, o împotrivire permanentă față de spiritul lumii și o veghere constantă astfel încât să nu ne abatem de la cărarea dreptății prin vicleniile Diavolului.

După tine

Dumnezeu și-a descoperit voia prin Cuvântul său. O minunată expresie poetică declară, “Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: “Iată drumul, mergeți pe el!””, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta sau la stânga.” (Isa. 30:21) “Iată drumul” — calea Domnului, calea pe care El merge — și calea pe care noi trebuie să mergem dacă dorim să mergem cu El.

“Glasul” care-l auzim după noi este întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, acel Cuvânt prețios care dezvăluie planul Divin de mântuire și locul care este acordat ca privilegiu să-l ocupăm acolo. Suntem noi în acord cu acel plan? Este oare fiecare detaliu al său o încântare pentru inimile noastre? Dorim să lăsăm la o parte toate planurile și preferințele noastre și să ne predăm total realizărilor pe care planul Divin le dezvăluie ca fi ind voia lui Dumnezeu pentru noi?

Dumnezeu dorește să umble cu noi, însă numai dacă suntem în armonie cu El. Israelul tipic era poporul său ales. În versetul care precedă textul nostru El a spus lui Israel: “Eu v-am ales numai pe voi, dintre toate familiile pământului.” (Amos 3:2) El se devotase pe deplin acestui popor, dar pentru ca acest aranjament să continue, ei trebuiau să se devoteze pe deplin, în caz contrar ei nu puteau merge împreună, pentru că nu erau în acord.

De-a lungul Veacului Evanghelic urmașii consacrați ai Învățătorului sunt poporul ales al Domnului — un popor “plin de râvnă”, sau foarte special, precum indică textul grecesc. (Tit 2:14) Petru a scris: “Voi însă sânteti o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat (cumpărat) ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” — I Pet. 2:9

Această relație prețioasă și favorizată cu Domnul depinde de acordul nostru continuu cu căile Sale — da, desfătarea noastră în tot ceea ce-i place Lui. Domnul revarsă din abundență binecuvântări asupra noastră. În Psalmul 36:8

citim: “și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor tale.” Gândul este că plăcerile Domnului devin plăcerile noastre dacă umblăm în deplin acord cu El.

Plăcerile sale

Toată creația este o plăcere pentru Domnul — “Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în fi ință și au fost create.” (Apoc. 4:11) Noi ne găsim desfătarea în lucrările creatoare ale lui Dumnezeu deoarece vedem că în ele se manifestă înțelepciunea sa infi nită, puterea lui măreață și dragostea lui abundentă. Chiar strălucirea soarelui și ploaia sunt dovezi ale grijii sale iubitoare pentru creaturile lui.

Iehova și-a găsit plăcerea în Fiul Său, care l-a ascultat cu bucurie și de bună voie. El i-a zis: “Tu ești Fiul Meu preaiubit; în Tine Îmi găsesc desfătarea.” (Luca 3:22) Ne găsim noi “desfătarea” în Isus? Vedem în El pe Cel care “este numai dulceață și toată fi ința...plină de farmec”? (Cânt. Cântărilor 5:16) Desigur că ne bucurăm că prin moartea Sa a asigurat mântuire pentru Biserică și lume; dar pe lângă aceasta, ne găsim noi oare desfătarea în Isus pentru că El a iubit dreptatea și a urât fărădelegea?

În Psalmul 149:4 citim: “Domnul Își găsește plăcere în poporul Său.” Este poporul Domnului poporul nostru, poporul cu care avem plăcere să avem părtășie? Probabil că dacă noi am fi ales poporul Domnului, am fi ales o grupare total diferită, în special pe acei din comunitatea noastră. Însă Domnul este prea înțelept ca să greșească. El a văzut în fiecare dintre cei aleși anumite calități morale pe care le-ar putea folosi, și care le-ar permite să-și facă “chemarea și alegerea”. — II Pet. 1:10

Căutăm noi aceleași calități la frații noștri, și astfel să găsim bucurie în părtășia cu ei? Sau noi le vedem doar slăbiciunile cărnii, și văzându-le pe acestea, simțim parțial, probabil, că nu trebuie să fi m uniți atât de strâns cu ei în adunări și în serviciul Adevărului? Este o probă a iubirii noastre față de acei pe care Domnul îi iubește, o posibilitate de a demonstra că suntem în acord cu El și că găsim plăcere în acei care sunt o bucurie pentru El.

În capitolul cincizeci și trei din Isaia avem acea descriere vie a suferinței și morții lui Isus, care a fost dus ca un miel la măcel. În versetul zece ni se spune că a fost voia Domnului “să-L zdrobească”, și că el “va vedea o sămânță de urmași” și “voia Domnului va prospera în mâna Lui.” Plăcerea lui Dumnezeu este fără îndoială scopul Său iubitor, centrat în Isus Răscumpărătorul, de a restabili omenirea din păcat și moarte.

Suntem dornici să vorbim despre acele lucruri care ne fac plăcere, și în Cuvântul Său Dumnezeu a spus multe despre planul Său pentru restabilirea omenirii. Acest aspect al planului Divin este descris de către Apostolul Petru

prin cuvântul restabilire și Petru vorbește despre “timpurile restabilirii” despre care “Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” — Fapte 3:21

Perspectiva “restabilirii” pentru omenirea muritoare a fost o astfel de plăcere pentru Dumnezeu încât El a continuat să vorbească despre aceasta de-a lungul secolelor trecute când vorbea prin gura sfinților proroci. Bem noi oare din acest râu al desfătării lui Dumnezeu? Răspundem că da numai atunci când suntem în acord cu Dumnezeu, în deplină armonie cu El de a garanta umblarea Lui cu noi.

Acest fapt implică mai mult decât doar a fi mulțumiți că Dumnezeu are binecuvântări stocate pentru lume. Continuăm noi a ne da seama cât de important este acest aspect al planului lui Dumnezeu pentru El și pentru noi să discutăm acest lucru și adevărurile în raport cu acesta, fi încă binecuvântarea lumii este o plăcere pentru El, așa cum ar trebui să fie și pentru noi?

Isus, în care Tatăl și-a găsit plăcerea, se bucura să discute multe aspecte ale planului Divin al împărăției pentru binecuvântarea tuturor oamenilor. În una dintre ultimele pilde, o pildă profetică dată ca să arate semnele Prezenței Sale a Doua oară, Isus a vorbit despre clasa “oilor” căreia îi va spune: “Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” — stăpânirea pământului restabilit. — Mat. 25:33, 34

Toți apostolii au predicat și au discutat scopul întoarcerii Domnului. “Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea”, a scris Pavel. (I Cor. 15:26) Urmează a fi o dispensație a “plinătății timpurilor”, a explicat el, în care toate lucrurile se vor uni în Cristos, atât în ceruri cât și pe pământ. (Efes. 1:10) Petru ne reamintește de făgăduința lui Dumnezeu de a crea “ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.” — II Pet. 3:13.

Ultimele trei capitole din Apocalipsa sunt dedicate aproape în întregime scoaterii în relief a asigurării minunate de viață care a făcut-o Dumnezeu omenirii. Locuința morților a dat înapoi pe morți și cărțile au fost deschise. “Și moartea nu va mai exista. ... pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Acolo va fi “un râu cu apa vieții” care va curge “din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.” În cele din urmă, “Duhul și Mireasa zic: “Vino!” ... Și...ia apa vieții fără plată.” — Apoc. 20:12, 13; 21:4; 22:1, 2, 17

Astfel remarcăm că de la începutul până la încheierea Cuvântului Său, Dumnezeu continuă să vorbească despre restabilire. Este una dintre temele Sale preferate. Găsim noi desfătare să ne alăturăm acestei discuții în timp ce umblăm cu Dumnezeu? Găsim numai dacă suntem în acord cu El, având același interes față de omenire precum El îl manifestă în Cuvântului Său. Acest interes este inspirat de iubirea Sa, și dacă această dragoste ne umple inimile, ei vor fi copleșiți de entuziasm la asigurarea glorioasă de restabilire a omenirii.

Dumnezeu își mai are desfătare în Chemarea Înaltă a casei fiilor. Pavel a scris: “El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale.” (Efes. 1:5) Această trăsătură a planului Divin ar trebui de asemenea să fie o plăcere pentru noi, în special dacă alergăm pentru “premiul chemării cerești.” (Fil. 3:14) Bucuria noastră în această privință va crește pe măsură ce înțelegem că suntem pregătiți să trăim și să împărțim cu Cristos pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

“Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie”, a scris psalmistul, ei “umblă în lumina feței Tale, Doamne!” (Ps. 89:15) Acesta este “strigătul de bucurie” al Adevărului, Adevărul prezent, mesajul marelui al secerișului, incluzând doctrina restabilirii. Ce binecuvântare este de a cunoaște acest Adevăr! Faptul că a fost permis să cunoaștem “tainele împărăției” (Mat. 13:11) este o dovadă a favorii lui Dumnezeu, că noi umblăm în lumina feței Sale. Deci să nu ne pierdem nicicând entuziasmul pentru orice parte a adevărului. Să continuăm să ne desfătăm în el pe măsură ce umblăm împreună cu Domnul.

Apostolul Ioan i-a scris lui Gaius, unul dintre ucenicii timpurii: “A fost o mare bucurie pentru mine când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umblă în adevăr.” (III Ioan 3) Către “aleasa doamnă” el a scris: “M-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr, după cum am primit poruncă de la Tatăl.” (II Ioan 1, 4) A umbla în Adevăr este a umbla cu Domnul, și Ioan vorbește în mod potrivit de bucuria sa de a afla că aceasta a fost experiența fericită a lui Gaius, a doamnei alese și a copiilor ei. Nu putem cu adevărat să umblăm cu Domnul fără a ne bucura!

Cum a umblat El

Ioan a scris: “Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble și el cum a umblat Isus.” (I Ioan 2:6) Cu siguranță Isus a umblat cu Tatăl său Ceresc. El a umblat atât de aproape cu Dumnezeu încât a putut spune: “Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9) Isus a zis că cuvintele pe care le-a vorbit n-au fost ale Sale, ci ale Tatălui, și lucrările pe care le-a făcut, au fost lucrările Tatălui.

Isus a mărturisit că întotdeauna a făcut ceea ce era plăcut Tatălui Său. De aceea, el a putut spune Tatălui: “Știam că totdeauna Mă ascuți.” (Ioan 11:42) Umblând cu Dumnezeu, Isus era călăuzit de “cuvântul” din spate. “Este scris”, a fost deviza Lui pentru orice acțiune întreprinsă în umblarea Sa cu Dumnezeu. Prin urmare El este Exemplul și Călăuză noastră perfectă, și dacă pretindem a fi ai Lui, și a fi “în el”, trebuie să umblăm cum a umblat El.

Singura modalitate de a putea fi în Cristos este de a fi botezat în moartea lui. Noi suntem “îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoire de viață.” (Rom. 6:4) Isus a fost înviat dintre cei morți și înălțat la natură Divină. În ce viață nouă și măreață a intrat El prin urmare! Aceasta este și speranța noastră, dar pentru ca ea să devină realitate trebuie să începem acum “să umblăm în înnoire de viață”.

Nu mai trebuie să umblăm “potrivit fi rii păcătoase”. Dorințele și ambițiile omenești trebuie restrânse pe măsură ce umblăm “potrivit Duhului”. (Rom. 8:1, 4) “umblați prin Duhul”, a explicat Pavel, “și nu veți împlini pofa (dorința) fi rii păcătoase.” (Gal. 5:16) Noi primim Spiritul lui Dumnezeu prin Cuvântul Adevărului. Orice învățătură a Cuvântului este o infl uență a Spiritului. Duhul ne conduce pe calea sacrifi ciului. De fapt, nu ostașii romani au fost aceea care l-au dus pe Isus ca un miel la măcel, ci Duhul lui Dumnezeu, și el ne conduce și pe noi pe urmele Lui. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru noi, și atunci când umblăm pe această cale, noi umblăm cu El.

Este un lucru mareș a umbla cu Dumnezeu. Referitor la Levi, căpetenia seminției preoțești a lui Israel, Domnul a spus: “Legământul Meu cu el era de viață și de pace...Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nedrept pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și în curăție și i-a întors pe mulți de la rău.” — Mal. 2:5

Dacă am fost botezați în Cristos suntem membri ai preoției antitipice, și Dumnezeu a intrat în relație de legământ cu noi. Este un “legământ...prin jertfă.” (Ps. 50:5) Este un legământ, prin urmare, care, dacă suntem credincioși lui, va duce în cele din urmă, la moarte prin trudă, dezonoare și suferință. Totuși, este un legământ “de pace” deoarece fi ind conștienți că umblăm cu Dumnezeu și că prin toate experiențele noastre, indiferent cât de apăsătoare ar fi , El ne ține de mână, noi avem pacea — “pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere.” — Fil. 4:7

O umblare prin credință

Măsura în care ne bucurăm de această pace în timp ce umblăm cu Dumnezeu depinde de credința noastră. Noi trebuie să credem că “El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută.” (Evr. 11:6) Astfel, precum a scris Pavel, “umblăm prin credință, nu prin vedere.” (II Cor. 5:7) Noi nu-l vedem pe Dumnezeu în mod literal. Credința noastră trebuie să se bazeze pe făgăduințele prezenței sale, și să ne facă să vedem în orice experiență a vieții conducerea providenței pentru binele nostru.

Dacă avem o credință care se încrede neclintit în Dumnezeu, fie ce-o fi , putem continua să umblăm cu El în pace și bucurie, și să nu obosim. Isaia a exprimat acest gând în mod minunat, zicând: “cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sânt extenuați.” (Isa. 40:31) Pentru a nu fi extenuați în timp ce umblăm, trebuie să rămânem aproape de Domnul, să umblăm cu El, și în deplin acord cu orice detaliu al voinței Sale, bucurându-ne de orice trăsătură a planului Său măreț de mântuire.

Umblând smerit

Profetul Mica a scris: “ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8) Pavel a confirmat acest lucru când a scris: “Vă îndemn, deci, eu cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care a-ți primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste.” — Efes. 4:1, 2

Există o relație importantă între a umbla “smerit” cu Dumnezeu și a umbla “într-un chip vrednic de chemarea” făcută de Dumnezeu. Este o onoare foarte mare. Noi am fost chemați, sau invitați, la asociere cu Dumnezeu, să fim împreună-lucrători cu El, în planul măreț de mântuire. (II Cor. 6:1) Noi de asemenea am fost chemați la “slavă, cinste și nemurire.” (Rom. 2:7) Prin Cristos “avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care sântem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” — Rom. 5:2

Cu siguranță este o Chemare Înaltă. Fără îndoială, suntem îndemnați să umblăm demni de ea, însă făcând astfel noi trebuie să “umblăm smeriți” cu Dumnezeul nostru. Este important ca mereu să ținem în minte faptul că n-am fost chemați la această poziție înaltă datorită vreunui merit propriu. Să “nu avem gânduri” mai înalte despre noi decât “ceea ce se potrivește” (Rom. 12:3) Încrederea noastră este “prin Hristos, către Dumnezeu. Nu că prin noi înșine sântem în stare să gândim ceva ca venind de la noi; dimpotrivă, destoinicia noastră este de la Dumnezeu.” — II Cor. 3:4, 5

În timp ce umblăm cu Dumnezeu, bucurându-ne de toate aranjamentele Lui pentru noi și pentru toată omenirea, putem cu umilință să privim la El ca la Cel a cărui har ne-a dat un astfel de privilegiu glorios. Cu cât mai mult înțelegem aceasta, cu atât mai sincer și mai cu zel ne vom strădui să ne arătăm aprobați înaintea Lui printr-un studiu atent și cu rugăciuni al Cuvântului Său, ca să știm cu precizie ce ne spune cuvântul din spate din zi în zi pe măsură ce schițează calea Domnului pe care trebuie să umblăm.

Umblând după aceleași principii

Toți cei din poporul Domnului în decursul veacului prezent sunt chemați să umble la fel. Noi umblăm după aceleași principii. Pavel a scris: “Dar în lucrurile la care am ajuns *de aceeași părere* să umblăm la fel.” Este clar ceea ce are în vedere Pavel prin “lucrurile...de aceeași părere”. El tocmai încheiase explicând acest fapt, și a accentuat: “dar una fac.” — Fil. 3:13

“Dar una fac” menționat de Pavel era “uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte.” Făcând aceasta, Pavel a zis: “alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (vs. 14) Acesta este un alt mod de a defii ni privilegiul la care suntem chemați. Pentru a umbla demn de el, noi trebuie să ne predăm total acestuia. Noi nu putem aștepta să mergem cu Domnul, și să avem asigurarea că El merge cu noi dacă suntem dedicați doar pe jumătate, dând atenție doar parțială Lui și pașilor pe care-i facem în timp ce mergem pe această cale îngustă.

Să nu ne așteptăm ca Domnul să proiecteze o cale specială pentru fiecare dintre noi, una care probabil să fie puțin mai favorabilă corpului nostru, puțin mai în acord cu dorințele personale. Nu, există numai o singură cale, pe care trebuie să umblăm la fel. Astfel, noi nu umblăm numai cu Domnul, ci ne bucurăm și unul cu altul, “Îată ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate!” — Ps. 133:1

În prezența Sa

Umblarea noastră cu Dumnezeu astăzi este o umblare prin credință. El ne vorbește prin Cuvântul său și prin providența sa, și noi îi vorbim lui prin rugăciune — o părtășie binecuvântată. Între timp, totuși, suntem însuflețiți de nădejdea de a fi cu El, și în prezența Sa ne desfătăm în plinătatea bucuriei. Isus a promis: “Ei vor umbla împreună cu Mine, *îmbrăcați* în alb, fi încă sânt vrednici. Cel care va birui va fi îmbrăcat în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisii numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.” — Apoc. 3:4, 5

Numai cei curați — simbolizați prin haine albe — vor avea onoarea de neprețuit de a fi înfățișați Tatălui Cerească prin Fiul preaiubit. Acest lucru va fi după ce “ceea ce este supus putrezirii” se îmbracă în “neputrezire”. (I Cor. 15:53, 54) Dar înainte de aceea trebuie să existe o curățenie a inimii, pe măsură ce imperfecțiunile cărnii sunt acoperite prin haina dreptății lui Cristos.

Isus a zis: “Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Mat. 5:8) Prin curățenia inimii ÎL vedem acum pe Dumnezeu prin credință. Cei cu inima curată au privilegiul de a umbla cu El și de a se bucura de plăcerile părtășiei lui. Aceștia sunt acei care, în timp ce umblă cu Tatăl Cerească, îi spun

Lui toate necazurile și bucuriile lor. Acestora, prin Cuvântul Său, El le spune vorbe de mângâiere și le dă siguranța că El își găsește desfătarea în ei.

Astfel noi umblăm și vorbim împreună cu Dumnezeuul nostru, și această umblare prin credință și bucurie va culmina în cele din urmă prin faptul de a fi înfățișați Lui prin Isus. Nădejdea de a intra în prezența reală a Tatălui ca fi înță Divină a fost una dintre bucuriile puse înaintea lui Isus ceea ce l-a făcut să sufere crucea și să disprețuiască rușinea. (Evr. 12:2) Această bucurie în perspectivă ne va face și pe noi să continuăm cu zel pe calea sacrifi ciului, până când, fi ind credincioși până la moarte, vom primi cununa vieții. Umblând cu Dumnezeu, avem aceeași asigurare care a avut-o și Isus, și, ca și El, îi putem spune: “Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței Tale sânt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Ta.” — Ps. 16:11